

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **POLAK CZ s. r. o.**, IČO: 275 05 880
se sídlem Opatov č. p. 348, 569 12 Opatov
zastoupena Mgr. Martinem Čermákem
advokátem se sídlem Veverří 365/46, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. listopadu 2020, č. j. 5184/1.30/20-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora citovaným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1173/8.30/20-13 (dále také jen „správní rozhodnutí I. stupně“), jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání

přestupku na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o inspekci práce“).

2. Podle zjištění inspektora inspekce práce z Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj při kontrole zahájené dne 17. 9. 2019 a vykonané na adrese žalobkyně dne 5. 11. 2018, na protokolárně převzatém staveništi, v akci: „Novostavba dílenské haly“ – Dodávka s montáží 1 kusu haly s ocelovou konstrukcí, v objektu společnosti Farma Opatov s.r.o., Opatov 345, IČ 25976656, ČR, v souvislosti s kontrolou příčin a okolností pracovního úrazu zaměstnance společnosti FOR PASSIVE s.r.o. (dále také jen „dodavatel“), pracujícího na základě pracovní smlouvy jako montážní dělník, došlo k prolomení části minerálního protipožárního podhledu nacházejícího se ve výšce pod stropní konstrukcí dílenské haly a propadnutí zaměstnance dodavatele a dalších třech osob z výšky cca 3,5 m na zem.
3. Žalobkyně dle názoru správních orgánů neplnila povinnosti týkající se pracoviště a související s organizací práce, neboť nezajistila, aby na ploše minerálního protipožárního podhledu, na ploše, která nezaručovala, že při zatížení osobami včetně náradí, pracovních pomůcek a materiálu bude bezpečná proti prolomení, bylo provedeno zajištění proti propadnutí. Žalobkyně se měla dopustit porušení ustanovení § 3 odst. 6 nařízení vlády č. 362/2005 Sb., vztahující se k bližším požadavkům na bezpečnost a ochranu zdraví na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky (dále jen „Nařízení č. 362/2005 Sb.“), kde se stanoví, že zaměstnavatel zajistí, aby na všech plochách, které nezaručují, že jsou při zatížení osobami včetně náradí, pracovních pomůcek a materiálu bezpečné proti prolomení, případně, na nichž toto zařízení není vhodně rozloženo technickou konstrukcí, bylo provedeno zajištění proti propadnutí. Za toto pochybení jí byla uložena pokuta ve výši 75 000 Kč.

II. Podstata obsahu žaloby

4. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Je toho názoru, že napadené rozhodnutí i správní rozhodnutí I. stupně jsou v rozporu s právními předpisy a jsou nesprávná. Žalovaný se dále zcela nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, které nebral v potaz, čímž došlo v řízení k procesním vadám. Kdyby je byl býval řádně zhodnotil, musel by dojít k závěru, že prvoinstanční správní rozhodnutí není v souladu s hmotným právem a toto rozhodnutí by nepotvrdil. Žalobkyně trvala na tom, že se přestupku nedopustila. V dalším odkázala na svou argumentaci učiněnou v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud podotýká, že argumenty vznesené žalobkyní v tomto odvolání, byly obsahově shodného charakteru, jako ty, které uplatnila v podané žalobě.
5. První z nich směřovala k problematice předání pracoviště. Žalobkyně upozornila na to, že správní orgán I. stupně téměř po celou dobu správního řízení argumentoval tím, že objektivní odpovědnost za pracoviště nese žalobkyně, neboť s najatým dodavatelem nepodepsala písemný předávací protokol. Žalobkyně má však za to, že písemný protokol není nezbytný, přičemž odkázala na příslušná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, z něhož dovozovala, že k faktickému předání pracoviště mohlo dojít i samotným konáním nebo opomenutím, nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co jednající osoba chtěla projevit. Žalovaný sice připustil, že k předání mohlo dojít konáním, ale toto jednání mělo být dle něho

prokazatelné a mělo být zadokumentováno vhodným způsobem, tedy nejlépe písemnou formou. Žalobkyně souhlasí s tím, že předání pracoviště či jeho části musí být prokazatelné, ale zcela nesouhlasí s tím, že musí být vhodným způsobem zadokumentováno. Nesouhlasí také se závěrem správních orgánů, že v předmětném případě k prokazatelnému předání pracoviště nedošlo.

6. Žalobkyně následně upozornila na to, že i jednatel dodavatele sdělil, že mu bylo místo umístění ukázáno fyzicky a jednatel žalobkyně se ho zeptal, zda umístění bude technicky proveditelné. Jednatel dodavatele si měl toto místo prohlédnout a potvrdit proveditelnost tohoto úkolu. Tuto dohodu mezi oběma jednatelem považuje žalobkyně za akt předání pracoviště jednáním nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co jednající strany chtěly projevit. Žalobkyně doplnila, že dodavatele zároveň poučila v oblasti bezpečnosti práce na pracovišti. V tomto směru se měl kladně vyjádřit i jednatel této společnosti.
7. Uvedla, že dodavatele považuje za odborníka. Konstatovala také, že jeho jednatel organizoval vlastní montáž rekuperační jednotky. Byl proto zaměstnavatelem ve vztahu k jeho dalším pracovníkům (subdodavatelům) a byl to on, kdo byl povinen zajistit jejich bezpečnost a ochranu zdraví na pracovišti.
8. Druhá oblast, k níž směřovaly námitky žalobkyně, se věnovala otázce obecné povinnosti zajistit plochu protipožárního minerálního podhledu proti prolomení, resp. provedení zajištění proti propadnutí. Upozornila přitom, že protipožární minerální podhled nebyl určen pro montáž rekuperační jednotky, ale plnil toliko funkci protipožární. Byl to dodavatel, který si toto místo zvolil pro svůj pracovní postup během instalace rekuperační jednotky. Nadto nebyl tento prostor běžně přístupný, což ale nevylučuje skutečnost, že na něj bylo možné při použité technických prostředků vylézt. Dle žalobkyně by striktní výklad ustanovení § 3 odst. 6 Nařízení č. 362/2005 Sb. požadoval zajištění veškerých ploch, na které je možné se dostat (i s použitím technických prostředků). Žalobkyně trvala na tom, že za vybraný pracovní postup byl již odpovědný dodavatel.
9. Poslední problematiku, na níž žalobkyně upozorňovala, nazvala: „*K nepoužití technických prostředků kolektivní a osobní ochrany zhotovitelem FOR PASSIVE s.r.o. a k nabídnutí prostředků kolektivní ochrany žalobkyní*“. Nesouhlasila se závěrem žalovaného, že v projednávané věci není rozhodné, zda a jaké prostředky kolektivní ochrany byly žalobkyni dodavatelé nabídnuty, jelikož předmětem samotného řízení je toliko nezajištění bezpečnostní plochy předmětného podhledu proti prolomení. Žalobkyně také doplnila, že rovněž žalovaný uznal, že stanovení bezpečného pracovního postupu a zajištění pádu z výšky bylo povinností dodavatele.
10. Je přesvědčena, že i kdyby formálně naplnila znaky skutkové podstaty projednávaného přestupku, bylo na místě, aby správní orgány zkoumaly i naplnění materiální stránky tohoto přestupku. V tomto směru poukázala na poskytnuté prostředky kolektivní ochrany, zejména možnost využití zdvihačích plošin a lešení. Doplnila také, že ze znaleckého posudku, vyhotoveného v rámci trestního řízení, vyplynulo, že pokud by předmětnou instalaci prováděly pouze dvě osoby, protipožární minerální panel by jejich váhu i s váhou rekuperační jednotky unesl a podhled by se nepropadl (i když nebyl pro instalaci určen).
11. V závěru shrnula, že je přesvědčena o dlouhodobých zkušenostech dodavatele s prací na stavbách i ve výškách, ten proto měl nepochybně vědět, že se jedná o minerální

protipožární podhled, který není určený pro montáž. Rovněž měl vědět, že k práci ve výšce nad 3,5 m mají být použity i osobní ochranné pomůcky.

12. Vzhledem ke shora uvedenému proto navrhl, aby nadepsaný soud zrušil nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil dne 24. 3. 2021. Shrnl dosavadní průběh projednávání věci a konstatoval, že žalobní námitky, které žalobkyně uplatnila podanou žalobou, se shodují s těmi, které již vznesla v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Žalovaný si proto dovolil odkázat v podrobnostech na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i na žalované rozhodnutí. Má za to, že kontrola byla provedena zákonným způsobem a v projednávání věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány obou stupňů dodržely všechny zásady týkající se správního a přestupkového řízení a žalobkyně nebyla jakkoliv krácena na svých právech. Vypořádaly se řádně i s předloženými důkazními prostředky.
14. Upozornil rovněž, že žalobkyně se v rámci žalobních námitek nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na část spisu nebo písemnosti ve správním řízení. Šlo by to pouze za situace, kdy odkáže na zcela konkrétní pasáže a právní argumentaci. Žalobkyně ale této premisy nedostála, jelikož pouze stroze odkázala na „obsah tohoto odvolání“. To žalovanému znemožnilo se k věci podrobněji vyjádřit, a reagoval proto pouze na argumentaci a námitky, které byly uplatněny přímo v žalobě.
15. K otázce předání/převzetí pracoviště žalovaný, nad rámec toho, co již uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, poznamenal, že z dokumentace, která je obsahem správního spisu [viz Záznam o objasnění příčiny a okolnosti vzniku pracovního úrazu ze dne 6. 9. 2019 a dokument s názvem Prohlášení osob (dodavatelských firem) o seznámení se s riziky a prevencí úrazů při vstupu a pohybu po převzatém pracovišti a prostorech firmou POLAK CZ s.r.o., podepsaný dne 19. 8. 2019 jednatelem zhotovitele - žalobkyně], explicitně vyplývá, že pracoviště bylo převzaté žalobkyní, nikoliv jiným subjektem.
16. Žalovaný rovněž upozornil, že byť se žalobkyně dovolává neformálnosti právního jednání, přesto poté, až ve správním řízení (nikoliv při kontrole), předložila list z hlavního stavebního deníku, který obsahuje záznam u data 19. 8. 2019 „Rozlívka – POLAK CZ, Vyhnálek – FOR PASSIVE“ a „školení BOZP, předání pracoviště“. Tento záznam byl podepsán pouze jednostranně, ze strany jednatele žalobkyně. Žalovaný má za to, že toto jednání žalobkyně svědčí o její nevěrohodnosti.
17. Žalovaný dále potvrdil, že za organizaci práce a stanovení konkrétního pracovního postupu nese zodpovědnost dodavatel a odkázal v tomto směru na příslušné strany správního rozhodnutí I. stupně. V tomto směru mezi účastníky není sporu. Totéž pak lze vztáhnout k námitce nepoužití osobních ochranných prostředků. Zároveň ovšem podotkl, že v objednávce č. HLA/053/2019 ze dne 13. 8. 2019 je konstatováno, že další průběh zakázky bude řídit jednatel žalobkyně. Její aktuální tvrzení je proto v rozporu s obsahem vystavené objednávky.

18. Konečně žalovaný zopakoval, že předmětem řízení není potrestání žalobkyně za pracovní úraz, nicméně neprovedení zajištění proti propadnutí. Odpovědnost žalobkyně by mohla být konstatována i za situace, pokud by k prolomení podhledu nikdy nedošlo, podstatné totiž bylo, že plocha podhledu nezaručovala, že bude bezpečná proti prolomení (nikoli to, že se skutečně prolomila).
19. Má za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, který byl náležitě odůvodněn. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto považuje za přezkoumatelná a správná. Navrhl, aby výše nadepsaný soud žalobu zamítl, neboť není důvodná.

IV. Replika žalobkyně

20. Žalobkyně v replice ze dne 10. 11. 2021 nejprve upozornila na souběžné trestní řízení, které se vedlo ve spojitosti s projednávanou věcí. Dokonce tvrdila, že se jednalo o skutek obsahově zcela totožný, jako ten, který byl projednáván v řízení před správními orgány (nyní před nadepsaným soudem). Okresní soud ve Svitavách v případě trestní věci zprostil jednatele žalobkyně obžaloby (rozsudkem ze dne 7. 4. 2021, č. j. 2 T 278/2020-507), tedy ten nebyl shledán vinným přčinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti ve smyslu ustanovení § 147 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně následně citovala určité pasáže z tohoto rozsudku i z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 9. 2021, č. j. 14 To 221/2021-539, které na prvoinstanční trestní rozhodnutí ve věci navazovalo.
21. Dále zopakovala stěžejní námitky, které uplatnila v projednávaném případě. Jednalo se o následující: 1) Předání pracoviště, 2) K obecné povinnosti zajistit plochu protipožárního minerálního podhledu proti prolomení, respektive provedení zajištění proti propadnutí, 3) K nepoužití technických prostředků kolektivní a osobní ochrany dodavatelem a k nabídnutí prostředků kolektivní ochrany žalobkyní. Za to, že nebyly použity žádné ochranné pomůcky při práci, mohl jednatel dodavatele. Ten musel být také obeznámen o tom, z jakého materiálu je protipožární podhled vyhotoven.
22. Následně doplnila i jiné žalobní námitky, které již ovšem korespondovaly s argumentací uplatněnou v podané žalobě. Nesouhlasila totiž s tvrzením žalovaného, že se oblastní inspektorát práce podrobně zabýval tím, jakým způsobem došlo k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku. Zopakovala, že minerální protipožární podhled nebyl běžně přístupný, šlo se na něj dostat například po žebříku, tento fakt ovšem nebraly správní orgány v potaz.
23. Má za to, že nedošlo k naplnění materiální stránky projednávaného přestupku, jelikož za provedení montáže zodpovídal dodavatel. Konečně nesouhlasí ani se žalovaným v tom, že předání pracoviště je nutno učinit jednáním nevzbuzujícím pochybnosti tak, aby bylo patřičným způsobem zadokumentováno. V tomto směru odkázala na své vyjádření učiněné v žalobě a na závěry vymezené v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 9. 2021, č. j. 14 To 221/2021-539, týkající se trestního řízení vedeného s jednatelem žalobkyně.
24. Žalobkyně znovu zopakovala, že předmětný podhled nebyl dle jejího názoru běžně přístupný, jelikož bylo třeba využít dalších technických prostředků. Jako je například žebřík, aby bylo možné se na tuto plochu dostat. Díky odbornosti jednatele dodavatele tomu mělo být zřejmé, že předmětný panel neslouží k chůzi a není určen pro montáž.

25. Nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že liberačním důvodem nemůže být v daném případě skutečnost, že žalobkyně nabídla technické prostředky jednatele dodavatele. Doplnila, že samotný postup montáže stanovil právě ten. Montáž měla být správně provedena právě za pomoci vysokozdvížné plošiny. Tato skutečnost by proto dle žalobkyně neměla zůstat opomenuta. Neztotožňuje se také s tím, že liberačním důvodem není skutečnost, že dodavatel byl objedнан jakožto odborník v oblasti vzduchotechniky. Dle názoru žalobkyně se nenaplnily nejen formální, ale i materiální znaky projednávaného přestupku. Odkázala v tomto znovu na závěry konstatované v trestním řízení, které se vedlo s jejím jednatelem.
26. Nesdílí dále názor žalovaného v tom, že se měla dopustit projednávaného přestupku z nedbalosti. Opět odkázala na to, že v trestním řízení, které se vedlo s jejím jednatelem, ten nebyl shledán vinným ani z nedbalosti. V tomto směru má nadto za to, že pokud byl jednatel žalobkyně zproštěn obžaloby v řízení trestním, není důvodu, aby v projednávaném případě (odpovědnosti za přestupek ve správním řízení) ta byla shledána odpovědnou za přestupek.
27. K samotnému vyjádření žalovaného k žalobě doplnila následující. Důkaz o předání pracoviště zápisem do stavebního deníku je jen jedním z více důkazů předkládaných žalobkyní. Hlavním důkazem je dle jejího názoru vyjádření jednatele dodavatele v Protokolu o výpovědi svědka ze dne 4. 3. 2020. Jednatel dodavatele odsouhlasil místo, kam má být rekuperační jednotka připevněna, musel si být vědom, jak toto místo, kam má být upevněna, vypadá.
28. Pokud v objednávce ze dne 13. 9. 2019 bylo uvedeno, že další průběh zakázky bude řídit jednatel žalobkyně, bylo tím myšleno „řízení z obchodního hlediska“. V objednávce, kdy zhotovitel objednává od dodavatele montáž jednotky, také ze dne 13. 9. 2019, je naopak uvedeno, že průběh zakázky bude řídit jednatel dodavatele.
29. V závěru konstatovala, že jí je známo, co je předmětem projednávaného správního řízení. Má však za to, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že toto řízení bylo zahájeno v souvislosti s pracovním úrazem, který byl žalobkyni správními orgány rovněž kladen za vinu a měl význam při posouzení významu a rozsahu následků přestupku.
30. Setrvala proto na žalobním petitu.

V. Jednání před krajským soudem

31. Po zahájení jednání nařízeného na den 7. 12. 2021 odkázal zástupce žalobkyně na obsah žaloby a repliky žalobkyně. Upozornil na to, že pokud jde o povinnost zajistit plochu minerálního protipožárního podhledu, tak dle jeho názoru nelze tuto povinnost vykládat extenzivně. Není myslitelné, aby po žalobkyni bylo požadováno zajištění všech takových ploch proti propadnutí v předmětné hale. K montáži neměla být plocha minerálního protipožárního podhledu vůbec využívána. Pokud dodavatel takto učinil, jednat na vlastní odpovědnost. K otázce předání pracoviště doplnil, že k němu může dojít i ústní formou, což se v posuzované věci stalo. Považuje to za prokázané, zejména výpověďmi svědků. K problematice prostředků kolektivní a osobní ochrany, opětovně nesouhlasil s názorem žalovaného, že je pro posouzení věci bez významu, že žalobkyně nabídla dodavateli využití vysokozdvížné plošiny. K takové nabídce došlo a tato skutečnost by měla být zohledněna při posuzování materiální stránky věci.

32. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemná vyjádření k projednávané věci, která jsou obsahem soudního spisu. Doplnila, že přestože zástupce žalobkyně podrobně cituje z obsahu trestněprávních rozsudků, opomenul zmínit pasáže nacházející se na straně 5-6 rozhodnutí odvolacího soudu, kde je vysvětleno, jaký je rozdíl mezi odpovědností trestně právní a odpovědností pracovně-právní, která má v tomto případě objektivní charakter. Pokud jde o otázku předání pracoviště, odkázala na ustanovení § 2 odst. 3 nařízení vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Nařízení vlády č. 591/2006 Sb.“), kde je dle jejího názoru zakotvena povinnost předat pracoviště v písemné podobě.
33. Po provedení důkazních prostředků bylo opětovně poukázáno na to, že ve správním spisu je nadto založena objednávka žalobkyně na provedení uvedených prací ze dne 13. 8. 2019 č. HLA/053/2019, z jejíhož obsahu mělo vyplývat, že práce v souvislosti s montážní rekuperační jednotky měl řídit jednatel žalobkyně, nikoliv jednatel dodavatele. Zástupce žalobkyně v tomto oponoval s tím, že se mělo jednat pouze o řízení obchodních a smluvních záležitostí týkajících se zakázky. Organizace technického provedení montáže náležela jednatele dodavatele.
34. Závěrečný návrh žalobkyně korespondoval s jejími dosavadními vyjádřeními založenými v soudním spisu. Zástupce žalobkyně v závěru opětovně poukázal na rozhodnutí odvolacího soudu v trestní věci jednatele žalobkyně (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 9. 2021, č. j. 14 To 221/2021-539), kdy bylo výslovně uvedeno, že ten se nedopustil porušení žádné své povinnosti a že v jeho jednání nebyla shledána ani nedbalost. Pokud by montáž prováděly nadto pouze dvě osoby, k propadu by nedošlo. Má také za to, že z ustanovení § 2 odst. 3 Nařízení vlády č. 591/2006 Sb. nelze výslovně vydedukovat, že by zápis o předání pracoviště musel mít písemnou podobu. Upozornil také, že nařízení vlády je nižší právní formou ve vztahu k občanskému zákoníku, který takový postup nezakazuje.
35. Pověřená pracovnice žalovaného závěrem uvedla, že v trestním řízení byla posuzována odpovědnost toliko jednatele žalobkyně, ale v předmětném správním řízení byla posuzována odpovědnost žalobkyně. Navrhla, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Náhrady nákladů řízení se za žalovaného vzdala.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

36. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

37. Správním rozhodnutím I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, jehož se měla dopustit tím, že neplnila povinnosti týkající se pracoviště a související s organizací práce, neboť nezajistila, aby na ploše minerálního protipožárního podhledu, na ploše, která nezaručovala, že při zatížení osobami včetně náradí, pracovních pomůcek a materiálu bude bezpečná proti prolomení, bylo provedeno zajištění proti propadnutí. Bylo poukazováno na to, že místo nebylo zajištěno žádnými prostředky kolektivní ochrany proti pádu.

38. Dne 19. 8. 2019 mělo dojít k předání pracoviště. Samotné předání je ovšem mezi stranami sporné. Následně, dne 5. 9. 2019, došlo k úrazu při upevňování rekuperační jednotky. Její montáž probíhala z plochy minerálního protipožárního podhledu ve výšce cca 3,5 m. Pracovníci (včetně jednatele dodavatele) na tuto plochu vylezli po žebříku, který jim poskytla žalobkyně. Nikdo nebyl zajištěn proti propadnutí. Mezi stranami není sporné, že k dispozici byl nejen zmíněný žebřík, ale i elektrická vysokozdvizná plošina. Dne 17. 9. 2019 proběhla kontrola ze strany správního orgánu I. stupně. Dne 21. 1. 2020 byl vydán příkaz, kterým byla za shora specifikovaný přestupek žalobkyni udělena pokuta ve výši 100 000 Kč. Žalobkyně proti němu podala včasný odpor. Bylo vyhověno její žádosti na doplnění dokazování. Dne 19. 3. 2020 doplnila žalobkyně svá vyjádření, kdy poukázala zejména na to, že nenaplnila materiální stránku přestupku, vyjádření doplnila i dne 25. 5. 2020. Správní orgán I. stupně její procesní postup reflektoval a reagoval na něj zejména v odůvodnění správního rozhodnutí I. stupně. Proti němu podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil s právní kvalifikací jednání žalobkyně provedenou správním orgánem I. stupně, výši pokuty snížil na 75 000 Kč. Krajský soud doplňuje, že skutkový stav věci je velice podrobně předestřen v napadeném rozhodnutí, jehož obsah je oběma stranám sporu dobře znám, proto v podrobnostech odkazuje zejména na jeho strany 1-6.

B. Právní závěry

39. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
40. Po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba důvodná není** a to z následujících důvodů.
41. Krajský soud považuje za vhodné, aby v úvodu upozornil a nastínil stěžejní právní úpravu týkající se projednávané věci. Jen díky tomu bude možné lépe vysvětlit všechny aspekty, které jsou v dané věci rozhodné.

42. Nedostatky, které vznikají při práci ve výškách, jsou nejčastěji kvalifikovány jako naplnění skutkové podstaty přestupků na úseku bezpečnosti práce ve smyslu § 30 odst. 1 písm. q) a § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce.
43. Základním právním předpisem týkajícím se této problematiky je zákon č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „Zákon č. 309/2006 Sb.“). V projednávaném případě je pak příléhavé zejména ustanovení § 12 písm. d) tohoto zákona. Prováděcím předpisem podrobně řešícím problematiku prací ve výškách je pak již shora citované Nařízení č. 362/2005 Sb. (o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky).
44. V případě nedostatků v plnění povinností týkajících se samotného pracoviště ve výšce se bude jednat o přestupek **podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce**, které přímo v textu na Nařízení vlády č. 362/2005 Sb. odkazuje. V ustanovení § 3 tohoto nařízení je stanovena povinnost k přijímání technických a organizačních opatření k zabránění pádu zaměstnanců z výšky nebo do hloubky, propadnutí nebo sklouznutí nebo k jejich bezpečnému zachycení a zajištění jejich provádění na příslušných pracovištích. Právě v tomto bylo shledáno pochybení ze strany žalobkyně, která neměla takto dostatečně zajistit pracoviště. Dlužno dodat, že její odpovědnost je v tomto případě objektivní s možností liberace [ve smyslu ustanovení § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti“)].
45. Naopak přestupky spáchané porušením povinností právnické osoby organizovat práci a pracovní postupy lze zařadit pod **ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce**, které mj. uvádí: *„Poruší povinnost týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovenou v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nařízení vlády o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích.“* V těchto případech, týkajících se činnosti na pracovišti, by bylo třeba vycházet z ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) Zákona č. 309/2006 Sb., které stanoví povinnost zaměstnavatele organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení. Je možné dále vycházet z ustanovení § 23 písm. a) tohoto zákona, které odkazuje na postup podle nařízení vlády č. 362/2005 Sb.
46. Krajský soud se rozhodl předeštit obě varianty možných přestupků vyplývajících z pochybení při práci ve výškách, ačkoliv k projednávanému případu je příléhavé pouze a jedině ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce (jak také shodně uváděly správní orgány), a to z následujících důvodů. Ačkoliv žalobkyně tvrdí, že je jí zcela zřetelné, z čeho je viněna, její argumentace učiněná v průběhu správního i soudního řízení, písemná vyjádření i přednes během soudního jednání ovšem svědčí o opaku. Žalobkyně zaměňuje aspekty rozhodné pro projednávanou věc za ty, které by mohly být argumentačně příléhavé v řízení o přestupku ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce. O tomto přestupku se nicméně řízení nevede, žalobkyně nebyla shledána vinou z chybné organizace práce, pracovních postupů ani zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Správní orgány nadto ve shodě se žalobkyní konstatovaly, že další pracovní postup a pochybení šly k tíži jednatele

dodavatele. Krajský soud znovu upozorňuje žalobkyni, že byla shledána vinou pouze z toho, že na staveništi nezajistila, aby na ploše minerálního protipožárního podhledu, nacházejícího se ve výšce pod stropní konstrukcí dílenské haly, na ploše, která nezaručovala, že při zatížení osobami včetně náradí, pracovních pomůcek a materiálu bude bezpečná proti prolomení, bylo provedeno zajištění proti propadnutí.

47. V tomto směru bylo proto ze strany žalobkyně zcela irrelevantní poukazovat na trestní řízení ve věci jejího jednatele, které se nejen týkalo odlišné skutkové podstaty věci, ale nadto osoba jednatele byla shledána subjektivně trestně neodpovědnou. Nelze ovšem zaměňovat objektivní správně právní odpovědnost právnické osoby za přestupek dle zákona o inspekci práce a subjektivní trestně právní odpovědnost konkrétní osoby, která byla viněna z těžkého ublížení na zdraví. Nadto, jak již bylo řečeno shora, správní orgány jsou ve shodě se žalobkyní v tom, že za organizaci práce, a tedy i pád osob a s tím spojené následky, žalobkyně odpovědnost nenese. I z tohoto důvodu ta nebyla shledána vinnou dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s), ale dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce. Důkazními materiály týkajícími se trestního řízení se tak žalobkyně snažila dokazovat něco, co ovšem není předmětem projednávaného případu. Krajský soud je proto nemohl v této věci více reflektovat (jednalo se o již shora citovaný rozsudek Okresního soudu ve Svitavách ze dne 7. 4. 2021, č. j. 2 T 278/2020-507 a usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 9. 2021, č. j. 14 To 221/2021-539). Ze stejného důvodu nemohl brát v potaz ani závěry ze znaleckého posudku o příčině propadnutí minerálního protipožárního podhledu, či objednávku č. OBJ.2019/008 ze dne 13. 8. 2019. Toto jsou podklady, které se týkají samotné montáže jednotky a nikoliv toho, jak byly ze strany žalobkyně zajištěny bezpečnostní prvky v předmětné hale.
48. Jak bylo již předestřeno shora, v projednávané věci se jedná o posouzení, zda byly dány předpoklady ke shledání viny žalobkyně za to, že nezajistila, aby na ploše minerálního protipožárního podhledu, na ploše, která nezaručovala, že při zatížení osobami včetně náradí, pracovních pomůcek a materiálu bude bezpečná proti prolomení, bylo provedeno zajištění proti propadnutí. Žalobkyně se měla dopustit porušení ustanovení § 3 odst. 6 Nařízení vlády č. 362/2005 Sb., z něhož plyne, že zaměstnavatel zajistí, aby na všech plochách, které nezaručují, že jsou při zatížení osobami včetně náradí, pracovních pomůcek a materiálu bezpečné proti prolomení, případně, na nichž toto zařízení není vhodně rozloženo technickou konstrukcí, bylo provedeno zajištění proti propadnutí. Krajský soud upozorňuje, že tato povinnost se na žalobkyni vztahuje toliko po tu dobu, dokud nese odpovědnost za jí řádně předané staveniště (to jí bylo předáno dne 5. 11. 2018, jak plyne z Protokolu o převzetí a předání staveniště, založeného na č. 1. 2 správního spisu č. 1). Je proto třeba nejprve vyhodnotit spornou otázku, zda k dalšímu předání pracoviště (dodavateli) zákonným způsobem došlo, či nikoliv.
49. Jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 3 Nařízení vlády č. 591/2006 Sb.: *„Za uspořádání staveniště, popřípadě vymezeného pracoviště, podle odstavců 1 a 2 odpovídá zhotovitel, kterému bylo toto staveniště, popřípadě pracoviště, předáno a který je převzal. V zápise o předání a převzetí se uvedou všechny známé skutečnosti, jež jsou významné z hlediska zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví fyzických osob zdržujících se na staveništi, popřípadě pracovišti.“* Krajský soud se shoduje se žalovaným, že i v případě, kdy by došlo k předání pracoviště jinak než písemnou formou, je třeba o tomto předání učinit záznam, jak také zřetelně vyplývá z citované právní úpravy. To musí nadto vědět i žalobkyně, jelikož ona sama

v minulosti podepisovala dokument (záznam), který nevzbuzuje pochybnost o tom, kdy a jakým způsobem bylo staveniště předáno jí (viz Protokol o převzetí a předání staveniště, založeného na č. 1. 2 správního spisu č. 1). Mezi stranami sporu je v tomto případě nesporné, že k zápisu v projednávané věci nedošlo.

50. Soud se proto dále zaměřil na otázku, zda bylo předmětné pracoviště předáno alespoň fakticky. Žalobkyně namítala, že předmětné pracoviště (část staveniště) bylo z její strany předáno jednateli dodavatele ve chvíli, kdy ten na staveništi souhlasil, že umístění rekuperační jednotky bude technicky proveditelné. Tuto dohodu mezi oběma jednatelem považuje žalobkyně za akt předání pracoviště jednáním nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co jednající chtěly projevit. S těmito závěry se krajský soud nemohl ztotožnit.
51. Žalobkyně a jednatel dodavatele v tomto případě uzavřeli dohodu o tom, že ten je schopen umístit rekuperační jednotku do předem určeného místa. O předání pracoviště nebyla řeč. Nechat jednatele dodavatele prohlédnout místnost, z níž bude jednotku umisťovat, je základním předpokladem k tomu, aby mohla být uskutečněna zakázka, nikoliv „*jednáním nevzbuzujícím pochybnost o tom, že dochází k předání pracoviště*“.
52. Dlužno dodat, že ani z dalších důkazních prostředků nevyplynulo, že by k předání pracoviště skutečně došlo, naopak. Svědecké výpovědi jsou zcela obecného charakteru a týkají se zejména samotné organizace práce na pracovišti, nikoliv předání staveniště jako takového. Toto je zjevné již jen z typu položené otázky jednatelem dodavatele: „*Obdržel jste před započatím práce ve firmě POLAK.cz vhodné a přiměřené informace a pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen BOZP) a o přijatých opatřeních?*“ Kdy odpověď reflektovala takto položenou otázku, přičemž jednatel dodavatele konstatoval, že stavba byla jimi prohlédnuta a byli s ní seznámeni. Rovněž jim bylo řečeno, aby si na stavbě dávali pozor (viz např. č. 1. 2-20 správního spisu č. 2). Na č. 1. 2-7 správního spisu č. 2, či 2-9 téže části spisového materiálu lze nadto zcela zřetelně vyčíst, že ve chvíli, kdy byli dodavatel a jeho subdodavatel informováni o BOZP, tedy již poté, co mělo dle názoru žalobkyně dojít k „*údajnému předání pracoviště*“, obsahovaly veškeré dokumenty explicitní informaci o tom, že je to právě žalobkyně, které je stále předmětné pracoviště předáno. Vzhledem k tomu, že následně jednatel dodavatele na zcela konkrétní otázku správního orgánu I. stupně: „*Jakým způsobem došlo k předání tohoto pracoviště?*“ odpověděl, že: „*Žádným způsobem nedošlo k předání pracoviště, tedy toho místa, kde měla být upevněna ta rekuperační jednotka*“ (viz protokol o výpovědi svědka ze dne 4. 3. 2020, č. 1. 11 správního spisu), nevznikly soudu pochyby o tom, že ani k faktickému předání pracoviště ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 Nařízení vlády č. 591/2006 Sb. nedošlo.
53. Určitým vodítkem by mohl být záznam ve stavebním deníku, který ovšem není jednatelem dodavatele podepsán, tedy neprokazuje nic, než jednostranné jednání žalobkyně, na které ale jeho adresát nereagoval. Ani právní úprava občanského zákoníku, na níž žalobkyně opakovaně upozorňovala, nepředpokládá jednostranně uzavřenou dohodu. Dlužno dodat, že žalobkyně nesprávně vnímá zákonnou úpravu předmětné problematiky. Jak bylo předestřeno shora, na daný případ dopadá (krom dalšího) zákonná úprava vymezená v zákoně o inspekci práce, která přímo ve svém textu na další jednotlivě vymezená nařízení vlády odkazuje. Tedy povinnosti jsou stanoveny zákonem, který je následně konkretizován příslušným nařízením. Krajský soud upozorňuje žalobkyni, že zákon o inspekci práce je dle právních pravidel *lex specialis* k občanskému zákoníku, tedy má v tomto případě aplikační přednost.

54. Krajský soud shrnuje, že ani po opakovaném pečlivém prostudování celého správního spisu, včetně všech jeho částí, nedospěl k závěru, že by k předání pracoviště žalobkyní dodavateli skutečně došlo. Doplňuje přitom, že důkazní materiály, které žalobkyně navrhovala v soudním řízení k provedení, a které při soudním jednání soud jako důkazy provedl, byly již z velké části obsaženy ve správním spisu. Ostatní materiály provedené soudem jako důkaz nepřinesly ve vztahu k této problematice žádné nové a relevantní informace, které by závěry soudu ohledně předání pracoviště mohly jakkoliv změnit. Tato námitka tedy není důvodná.
55. Pokud žalobkyně dále namítala, že poučila všechny o BOZP na pracovišti, nadepsanému soudu nezbyvá, než zopakovat, že tato skutečnost není opět (ze všech vysvětlených zákonných důvodů) relevantní pro danou věc. V tomto odkazuje na teoretickou pasáž týkající se projednávané věci a nuance s řízeními ve smyslu jiných ustanovení zákona o inspekci práce. Totéž je možné konstatovat i o námitce týkající se toho, že jednatel dodavatele je odborník, který vystupuje ke svým subdodavatelům jako zaměstnavatel – tedy nese odpovědnost za výkon jejich pracovní činnosti. S tím krajský soud souhlasí. Tato skutečnost se ale nijak netýká projednávaného případu. Soud proto, ve světle shora uvedeného, nemusel ve vztahu k předmětu projednávané věci na tuto lichou argumentaci žalobkyně podrobněji reagovat. Zároveň dodává, že přes shora uvedené se oba správní orgány nedůvodnosti těchto námitek věnovaly velice podrobně, proto odkazuje zejména na č. l. 13 a 14 správního rozhodnutí I. stupně či str. 10 napadeného rozhodnutí.
56. Druhá oblast, k níž směřovaly námitky žalobkyně, se věnovala otázce obecné povinnosti zajistit plochu protipožárního minerálního podhledu proti prolomení, resp. provedení zajištění proti propadnutí. Žalobkyně upozorňovala, že protipožární minerální podhled nebyl určen pro montáž rekuperační jednotky, ale plnil toliko funkci protipožární.
57. Nadepsaný soud předně podotýká, že z informací, které získal ze správních spisů a potažmo i z průběhu samotného jednání před krajským soudem, vyplynulo, že protipožární minerální podhled byl běžně přístupný. S plným vědomím jednatele žalobkyně se zde pohyboval jednatel dodavatele i jeho subdodavatel. Byl to nadto jednatel žalobkyně, který na tuto plochu vylezl první a na její přístupnost (byť po žebříku, který byl k ovšem dispozici) jednatele dodavatele sám upozornil v den, kdy vzájemně stanovovali podmínky možné montáže rekuperační jednotky. To on jej tímto způsobem navedl, aby takto protipožární minerální podhled využíval.
58. Jak bylo přitom již několikrát konstatováno (a tento fakt nespороvala ani žalobkyně), **na ploše minerálního protipožárního podhledu**, jíž lze zařadit mezi ty, jež nezaručují, že jsou při zatížení osobami včetně nářadí, pracovních pomůcek a materiálu bezpečné proti prolomení, případně, na nichž toto zatížení není vhodně rozloženo technickou konstrukcí, **nebyla provedena žádná zajištění proti propadnutí**. Obecně lze požadovat, aby stavby, pracoviště a zařízení staveniště byly ohrazeny nebo jinak zabezpečeny nejen proti vstupu nepovolaných osob, ale i proti případnému pádu apod. Místa, kde hrozí pád, musí být zakryta, či ohrazena. Tak tomu ale v projednávaném případě nebylo. Krajský soud zastává názor, že pokud by žalobkyně výstražnou páskou či jiným vhodným zátarasem přístup na minerální protipožární podhled zamezila, muselo by být všem jasné, že se jedná o plochu, na níž je zákaz vstupu jakýmkoliv technickými prostředky. I takto by (například) splnila svou povinnost. Dlužno dodat, že by se nejednalo o ekonomicky nákladné nebo složité řešení. Smyslem předmětného ustanovení § 3 odst. 6 Nařízení č. 362/2005 Sb. není požadovat zajištění veškerých ploch, na které je možné se dostat (i

s použitím technických prostředků), ale zajistit bezpečnost na těch plochách, k nimž je umožněn volný přístup. Tak jako tomu bylo v projednávaném případě. Sama žalobkyně je přitom ve své argumentaci rozporná, jelikož na jednu stranu tvrdí, že na předmětnou plochu nebyl přístup možný a na druhou stranu propočítávala, kolik osob a jaké zatížení protipožární minerální plocha unese. Již z této argumentace plyne, že žalobkyně zřejmě sama tušila, že pohyb na ploše je nebezpečný a je možné se volně k této ploše dostat, nicméně neučinila nic, co by nebezpečný propadu bezprostředně eliminovalo.

59. Odpovědnost právnické osoby nezávisí na zavinění fyzické osoby (jak již bylo vysvětleno shora), jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné. Zákon o odpovědnosti za přestupky vychází z objektivní odpovědnosti právnické osoby. Jedná se o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Znamená to, že otázka zavinění se vůbec nezkoumá. Na základě takto zjištěných okolností proto bylo možné shledat žalobkyni vinnou z přestupku vymezeného shora, jelikož bylo prokázáno, že ta porušila povinnost vyplývající z ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, potažmo z ustanovení § 3 odst. 6 Nařízení č. 362/2005 Sb.
60. Je třeba upozornit na to, že ustanovení § 21 zákona o odpovědnosti dává možnost právnické osobě, aby se liberovala. Je nicméně na obviněné (pachatelce přestupku), aby prokázala případné liberační důvody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33). Krajský soud sdílí názor žalovaného, že tímto důvodem nemůže být fakt, že se dodavatel prezentoval jako odborník v oblasti vzduchotechniky. Liberačním důvodem nemůže být ani obecné nabídnutí technických prostředků. Žalobkyně by musela, dle názoru krajského soudu, nade vší pochybnost prokázat, že konkrétní přístupná plocha minerálního protipožárního podhledu byla těmito prostředky skutečně zajištěna, ty byly určeny pouze a jedině pro tuto plochu a nikomu v tomto směru nemohla vzniknout žádná pochybnost. Soud dává za pravdu správním orgánům v tom, že žalobkyně nenabídla nic, čím by se mohla odpovědnosti za projednávaný přestupek zprostit.
61. Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že správní orgány se otázkou formálního a materiálního znaku projednávaného nezabývaly, či se těmito znaky zabývaly nedostatečně. Na straně 13 správního rozhodnutí I. stupně je tato problematika velice pečlivě vymezena.
62. Žalobkyně nejen, že naplnila skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, ale naplnila i materiální znak tohoto přestupku. Společenskou nebezpečnost shledává krajský soud, ve shodě se správními orgány, zejména v tom, že žalobkyně ohrozila na protokolárně převzatém pracovišti fyzické osoby možným pádem z výšky, jelikož nezajistila, aby plocha, u níž je riziko propadnutí a je volně přístupná, byla zajištěna proti propadnutí.
63. Protože žalobkyně nevznesla námitku proti výši uložené pokuty, ani nepodala návrh na její moderaci ze strany soudu, vyjádří se krajský soud k této otázce pouze obiter dictum, a z toho důvodu i velmi stručně. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 75 000 Kč. Správní orgány reflektovaly její aktuální tíživou situaci, která udělení pokuty provázela. V projednávané věci přitom mohla, dle ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce, být uložena pokuta až do výše 1 000 000 Kč. Vzhledem ke všemu, co vyplynulo shora, má tak i krajský soud pokutu v této výši za adekvátní.

64. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení považuje napadená rozhodnutí za správná a souladná s právními předpisy. Žalobu neshledal důvodnou, proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

65. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný se práva na náhradu nákladů jednání při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. prosince 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu